

[Stensballe.]

havn. Hvor stor en Part der er i Købstæderne, kan man ikke se af Statistikken — i alt Fald kan jeg ikke se det af de Oplysninger, jeg faar —, men det faktiske Forhold er vel sagtens, at ikke $\frac{1}{3}$ falder paa Landbruget, langtfra.

Den højtaerede Minister var inde paa, at et æret Medlem af det andet Ting, Hr. Søren P. Larsen, havde sagt, at de gode Arbejdsgivere ikke manglede Arbejdskraft. Det gælder jo overalt, det kender Ministeren udmærket godt fra sin tidligere Virksomhed: at de gode Industri-Arbejdsgivere altid kan faa Arbejdskraft fremfor dem, der er knap saa gode. Det er vist ikke værd at opholde sig videre over det; det er der ikke noget særligt i.

Der tales saa meget om det Kontingent, der betales. Ja, naturligvis betales der Kontingent af Arbejderne. Hele Arbejdsløshedslovgivningen er jo af forsikringsmæssig Art; det er fastsat deri, at der kan opkræves visse Maksimumskontingenter og visse Minimumskontingenter, og for det, der opkræves derigennem af Arbejdsløshedskasserne, og som bestemmes i deres Vedtægter, faar Medlemmerne de og de Goder. Det, der nu foreslaas, er, at de skulde have flere Goder uden selv at yde mere. Dertil har vi sagt: det vil vi ikke være med til, medmindre vi faar en samlet Revision, for vi har andre Spørgsmaal; der ogsaa skal inddrages derunder, Spørgsmaal, der betyder ikke saa ganske lidt i hele Arbejdsløshedslovgivningen.

Saa maa jeg i øvrigt gentage, hvad jeg har sagt en Gang i Dag, at de, der falder for 10 Maaneders Bestemmelsen, kan blive og bliver støttet forsikringsmæssigt. Det er et Spørgsmaal om Arbejdsløshedskasserne Evne til at støtte dem, men vi har jo lige hørt, at selv Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse har kunnet gøre det fra 1. Marts i Fjor. Angaaende dem, der er faldet for 26 Ugers og 39 Ugers Bestemmelsen, maa jeg sige, at jeg havde ikke tænkt at skulle gentage det, jeg allerede har sagt, men jeg kan godt gøre det: at lige fra den Tid, da Arbejdsløshedskasserne stod under Fagforbundene, da disse selv havde oprettet deres Arbejdsløshedskasser, inden Staten traadte til, har det altid været saadan, at de, der faldt for disse Bestemmelser, kunde ingen Understøttelse faa. Det har vel været af gode, letforstaaelige Grunde. Den Regel er, som sagt, gaaet igen fra den Tid, da Arbejdsløshedskasserne var under Fagforbundene, og er optaget ved samtlige Revisioner, ogsaa ved den sidste i 1932, og skal

der ændres ved den, tror jeg, det maa ske med uhyre Forsigtighed, for at man ikke skal komme til at bebyrde de øvrige Medlemmer af Kasserne i alt for høj Grad. Jeg sagde ved Behandlingen i December, at kunde man finde en Dispensationsform her, som var forsvarlig, vilde vi gerne forhandle derom, men vi vil ikke være med til en midlertidig Lov af den foreslaaede Art, hvorved man river et ganske lille Udsnit ud af Arbejdsløshedsloven; saa skal det være Lov, og saa skal vi plukke det sammen bagefter. Paa den Maade kan vi ikke arbejde med paa Arbejdsløshedsloven.

Jeg gentager til sidst, at det er ikke et Spørgsmaal om, hvorvidt de arbejdsløse kan faa Understøttelse eller ej; Understøttelse er under alle Forhold sikret dem gennem Socialloven. Spørgsmaalet er, hvorvidt de kan faa det gennem Kasserne eller gennem Socialhjælp.

Socialministeren (*Ludvig Christensen*):

Jeg vil tillade mig at henlede Venstres Ordførers Opmærksomhed paa, at i mit Lovforslag her findes der overhovedet ikke noget om 10 Maaneders Bestemmelsen af den gode Grund, at praktisk taget alle Arbejdsløsheds-kasser har Dispensation fra denne. Derfor er det mindre rimeligt at føre Debatten netop paa den Bestemmelse.

Spørgsmaalet om 26 Ugers Bestemmelsen — og det var et stærkt betinget Løfte om Forhandling, det ærede Medlem afgav i saa Henseende; han vilde se velvilligt paa det o. s. v. — vil komme frem til sin Tid, naar Revisionsforslaget fremsættes.

Det ærede Medlem sagde paa ny, at der ikke var gjort noget for Landbruget. Jeg skal ikke komme ind paa en lang Debat om, hvad der er gjort, heller ikke paa, hvilke Synder Flertallet i dette høje Ting har begaaet, ikke mindst over for Landbruget, og de Muligheder, der havde været for at komme igennem paa en anden og fornuftigere Maade, end vi er kommet igennem; men en Kendsgerning er det, at der er gjort saa meget for Landbruget, at den naturlige Sanering ikke har kunnet finde Sted, og at vi derfor har nogle Bjendomspriser, som staar i et saa skærende Misforhold til Landbrugets Paastand om Forretningsmulighederne, at det sikkert ikke i Længden kan opretholdes.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.